

ROMÁN

AL
press

edice

KIOKAN

JAROSLAVA ČERNÁ

OHNIVÁ KRÁLOVNA

BOUŘLIVÁ VÁŠEŇ CÍSAŘE ZIKMUNDA

edice
KIO KAN

Jaroslava Černá

OHNIVÁ KRÁLOVNA

BOUŘLIVÁ VÁŠEŇ CÍSAŘE ZIKMUNDA

 edice

Copyright © Jaroslava Černá, 2012
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Jaroslava Černá, 2012
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2012
shop@alpress.cz

ISBN 978-80-7543-562-0 (pdf)

KAPITOLA 1

„O tče, přál sis se mnou mluvit?“ Před vladařem se uklonila asi šestnáctiletá dívka a zvědavě se dívala muži sedícímu na trůně do tváře. Bylo neobvyklé, aby si kníže Heřman Celský nechal dceru předvolat ke slyšení, proto Barboru hned napadlo, že otcův zájem se musí týkat něčeho významného, přinejmenším jejího výhodného sňatku.

Hrdě zvedla hlavu a pohlédla na otce velkýma, tmavě zelenýma očima plnýma zářících zlatých světýlek. Ženská postava, bílá pleť a křehké hrdlo nad hlubokým výstřihem přitahovaly pohledy mužů. A i když byla drobná, příroda ji obdařila vším, co má dospělá dívka mít, aby vzbuzovala v ostatních ženách žárlivost. Dokázala své přednosti nosit tak, že si jí musel povšimnout a touhou po doutnajícím ohni ve smyslném těle zahořet každý muž. Barbora si byla vědoma své vnitřní síly, kterou otec považoval za ještě dětskou svěhlavost.

Heřman mlčel, dlouho hledal vhodná slova, jak dceři sdělit vlastní plány, týkající se ovšem její budoucnosti a jejího života, aby se mu hned nevzepřela. Dítě rychle vyrostlo v překrásnou ženu a jemu se vybavila vzpomínka na podvečer, kdy poprvé spatřila světlo světa.

Než mu ji vložili do náruče, hleděl tehdy na slábnoucí slunce, zapadající za vrcholky Karavanských hor. Nemohl tušit, že přišlo na svět dítě velké duchem i silou osobnosti.

Obloha kolem zapadajícího slunce byla tehdy neobvykle rudá a on si na to výjimečné zbarvení vzpomněl pokaždé, když se mu dcera připlétla do cesty. Barbořiny vlasy měly stejnou barvu jako celý západní obzor v hodině jejího zrození. Zářily ohněm a Heřman zatím netušil, že stejnou vášní hoří i její duše a srdce.

Barbora se na otce povzbudivě usmála. Jestli se má z jeho úst dozvědět, co už dávno ví, pak není důvod slyšení protahovat.

U dvora se už dva dny nemluví o ničem jiném než o návštěvě krále Zikmunda, které ovšem předcházelo několik spěšných listů s jasným obsahem. Uherský vladař zatoužil po novém sňatku!

Že by král trpěl nedostatkem přízně žen, nebo se trápil o samotě smutkem po své první manželce, to Barboru ani nenapadlo. Dobře věděla, proč se panovníci žení a jaké manželky si vybírají. Za každým sňatkem je vždy jasný cíl – upevnění moci a postavení, podpora šlechtických příbuzných. I když už Zikmundovi táhne na čtyřicítku a jistě to není zrovna přitažlivý muž, ona se stane královnou a v budoucnu... kdo ví... Vždyť jeho otec byl Karel IV., velký král a římský císař. Jestli je po otci stejně zdatný diplomat, čeká ji budoucnost na výsluní, po boku vladaře vzbuzujícího úctu.

„Dcero, drahá, máme pro tebe velmi dobré zprávy,“ konečně se kníže Heřman odhodlal k řeči a zároveň se na chvíli otočil k manželce Anně.

Barbora se na matku také podívala a přestala pochybovat. Už spolu o králi Zikmundovi mluvily a matka jí otcovy plány naznačila.

„Jistě se k tobě doneslo, že nás poctí návštěvou sám uherský panovník,“ pokračoval otec slavnostně. „Cílem jeho tažení je Bosna, přesto zatoužil strávit pár dnů na našem hradě a hlavně, chce tě poznat, protože si tě vyvolil za svou novou choť.“ Kníže se odmlčel a čekal na dceřinu první reakci.

„Je to i tvé přání otče?“ Barbora sklonila mírně hlavu, takže vynikla vyčesaná koruna rudých vlasů.

„Drahá dcero, nepřejí si nic více, než abys v Zikmundovi našla zalíbení. Nic více mě nepotěší, než když budeš šťastná,“ pronesl Heřman a Barbora nepostřehla sebemenší náznak falše.

„Potom tě, otče, nezklam a ráda se podle tvého přání provdám za toho, koho mi určíš.“ Zvedla k otci oči a mile se usmála. Proč ne? Když bude královnou.

„Kdy mohu, otče, svého nastávajícího chotě očekávat? Potřebuji se připravit, abych uherského krále přivítala, jak se sluší vzhledem k jeho i tvému postavení.“

Heřman nevycházel nad poslušností dcery z údivu. Opět otočil hlavu k manželce a po jejím souhlasném kývnutí pochopil. Anna už s dcerou všechno předem probrala a na událost ji připravila.

„Vkládáme do tebe, drahá, velké naděje. Za dva dny touto dobou budeš králi představena,“ uzavřel Celský kníže dojatě slyšení.

I já vkládám do svého sňatku velké naděje, pomyslela si Barbora a nahlas pronesla: „Děkuji, otče, věřím, že tě nikdy nezklam.“ Pak napřímila hlavu. „Mohu odejít?“

Poslušně vyčkala na otcův pokyn a měla co dělat, aby se při odchodu z malé síně nerozběhla.

„Janino!“ chytila za ruce svou společnici naslouchající hned za dveřmi, „budu se vdávat!“ Vřele přítelkyni objala a rozesmála se tak hlasitě, až ji Janina musela krotit.

„Paní, tiše! Takže uherský král...?“

„Jistě, cos myslela? Poběž, máme před sebou důležitý úkol.“ Chytila dívku za ruku a společně se rozběhly k Barbořiným komnatám, přestože jindy touto dobou trávily čas v zahradách a kochaly se pohledem na sady právě kvetoucích třešní. Barbora milovala jaro, vlahá rána, kdy příroda ze dne na den ožívá a koruny stromů se mění před očima v obrovské bílé nebo narůžovělé květiny, hučící bzukotem včel.

Dívky po chvíli dělily od chodeb hradu těžké dubové dveře, přesto Barbora ztlumila hlas. „A teď přemýšlej, jak bys mi mohla pomoci. Mému ženichovi je sice téměř čtyřicet let, ale jistě je to zkušený a žádostivý muž a bude hned o svatební noci vyžadovat, abych mu byla po vůli.“ Barbora se zamračila a Janině konečně všechno došlo. Leknutím na svou paní vyvalila oči.

„Tak to je pěkné nadělení! Myslela jsem si, že budeme vybírat vhodné šperky a látky na svatební šaty a zatím...“ Dívka se bezradně posadila na vysoké lože vystlané kožešinami.

„Nebud' hloupá, vzácné látky přiveze ženich, přece se nechá zahanbit, jistě mě obdaruje i šperky, ale jak to bude vypadat, když jediný šperk, jediný vzácný dar, který očekává ode mě a který já mu mohu nabídnout, je dávno ztracený v nenávratnu?“ Barbora se škodolibě usmála, ale bylo vidět, že její bystrá mysl už vymýšlí možnosti, jak novomanžela ošálit a přesvědčit ho, že si do svatebního lože odvedl panenskou nevěstu.

„To máš, paní, pravdu, hmm, nemůžeš dát něco, co nemáš, že? Ale snad dokážeš, aby král dostal, co očekává.“

„Dokážu, musím.“ Barboře zajiskřily v očích ohníčky. „Se svatební nocí si poradím sama, na to nikoho nepotřebuji. Ale ty, Janino, ty budeš po ránu připravená za dveřmi s bílým prostěradlem a krví z čerstvě zabitého kuřátka, rozumíš?“

„Přesně ti, paní, rozumím, spolehni se. Na prostěradle bude rubín, jaký ještě nezdobil žádný vzácný šperk!“ Dívka se zajíkala smíchem a Barbora ji napomenula.

„Hlavně abys to nepřehnal, všechno musí být důvěryhodné. A ať se o tom nikdo nedozví, je to jen mezi námi!“

Jenže Janina se smát nepřestávala. „Paní moje, o tom, že už nejsi pannou, vědí snad všichni kromě tvých rodičů.“

„Jak by mohli,“ trhla Barbora rameny. „Copak se zajímají o to, jak trávím noci, když jsou neustále zaměstnání hostinami, popíjením a stejnou zábavou, jaká se odehrává i v mé ložnici? Jen doufám, že netuší... a nikdy se pravdu nedo-

zví. Inu, musíme dohlédnout na to, aby na svatební hostině víno teklo proudem a ženich neměl čas přemýšlet nad hloupostmi.“

Teď už hlasitý smích doléhal i na chodby hradu a zaražení sloužící si šeptem sdělovali, že zvěsti nelžou. Tak přece je to pravda! Zpráva o chystaném sňatku mladé knížecí slečny, jejich ohnivě Barbory, jak jí všichni přezdívali, je pravdivá! Snad se divoká dáma konečně uklidní a bude z ní vzorná a věrná manželka.

Třetí den se v pozdním odpoledni zvedaly na severní cestě k hradu oblaka prachu. V čele bohatého doprovodu mířil na hrad knížete Celského uherský král. I když začátek průvodu už dosáhl bytelné hlavní brány na první nádvoří, had povozů a ozbrojené jízdy se ještě táhl do nedohledna.

Neuplynuly ani dvě hodiny a shromážděná společnost ve velkém sále v napjatém očekávání naslouchala rázným krokům vzácného hosta. Sebevědomě zněly chodbou a mířily k široce otevřeným dveřím. Do místnosti vstoupil pohledný muž ve zdobeném kabátci a lehkém plášti, který sotva zakrýval statnou postavu. Ryšavé vlasy sahaly až na bílý límec a vlnily se společně s vousy stejného odstínu. Král Zikmund byl zrzavý jako lišák! I jeho oči se pátravě rozhlížely po přítomných šlechtických hostech, jako by stejně jako dravé zvíře viděl i v noční tmě.

Síla vladařovy osobnosti okamžitě zapůsobila na všechny přítomné v sále a hlubokou úklonu doprovázely obdivné vzdechy a tlumený šepot.

Kníže Heřman vyšel králi vstříc a za provolávání slávy ho usadil na trůn po své pravici. Ale už během krátkého proslovu na uvítanou si všiml, že Zikmund netrpělivě tře oči a během blahosklonného poděkování za poskytnuté pohostinství jako by neustále někoho hledal pohledem.

„Odpust', Veličenstvo,“ Heřman konečně pochopil Zikmundovu nervozitu. „Má dcera se nemohla tvého příjezdu dočkat, ale pochop nezkušenou mladou dámu, které záleží na prvním dojmu – hle, již přichází!“

Barbora opravdu vstoupila do sálu tak svižně, že ji dveřník málem ani nestačil představit. Sotva krále spatřila, hleděla mu už za chůze zpřímá do tváře a mířila rovnou k němu, před zdobený trůn. Možná očekávala, že jí vyjde vstříc, ale když si všimla překvapení v jeho obličejí i očích, věděla, že má vyhráno, že na vladaře zapůsobila přesně tak, jak chtěla a jak si to naplánovala.

Zikmund nedokázal vstát z trůnu, nebyl schopný pronést jediné slovo. Očekával, že mu bude představena plachá, dětská dívka, která k němu bude s obdivem vzhlížet, a zatím přišla pevným krokem žena, která zjevně ví, co chce, energická, smyslná... a dále si netroufal pomyslet.

Konečně vstal a vyšel Barboře vstříc. „Paní, jsem tebou okouzlen,“ neodolal a políbil nastávající nevěstě ruku, protože na další slova se nezmohl a ve společnosti s nastraženými ušima ani víc mluvit nechtěl.

Dvojici v rozpacích zachránil kníže Celský. Ihned vydal pokyn, aby se společnost přesunula do velké jídelny k bohatě prostřeným stolům, k hostině na počest návštěvy uherského panovníka. Zikmund nedokázal od své nastávající choti odtrhnout zrak. Barbora mu za chůze věnovala plaché pohledy a letmé, nesmělé úsměvy. Byla si jistá – má vyhráno a bude královnou.

„Nikdy jsem neviděl tak bystré oči, paní, tak zářivé, máš v nich snad všechno, co jsem očekával, jsi pro mě tak přitažlivá...“ mluvil Zikmund tiše do Barbořina ucha. „Snad to zapůsobila ohnivá barva tvých vlasů, na kterou se nemůžu vynadívat, snad skrytá, nepoznaná vášeň, kterou z tebe cítím, protože jen tvá pouhá přítomnost ve mně probouzí ne-

bývalou touhu. Už se neobávám, paní moje, budu tě milovat, staneš se ozdobou mého královského trůnu.“

„Veličenstvo,“ obrátila Barbora k Zikmundovi oči a musela se kousnout do rtu, aby se nerozesmála. „Ty jsi jistě zkušený muž a víš, co je láska a vášeň, nemohu ti nijak odporovat, ale já...“ sklopila oči a nechala vidličku, aby se jí zachvěla v drobných prstech. Dávala pozor, aby nic z toho králi neuniklo.

„Neobávej se, má drahá, my dva jsme pro sebe zrozeni, my dva jsme si byli souzeni.“ Zikmund pevně uchopil dívčinu ruku, aby jí dodal jistotu a svým slovům důraz. Náhle se zhluboka nadechl, až se mu zvedl hrudník, a pronesl prudce: „Nedokážu čekat na náš svatební den, nevydržím bez tvé lásky do svatební noci. Chci, abys byla mou hned... já jsem... takovou ženu jako ty ještě nepoznal.“

Barbora byla přímým vyznáním tak překvapená, že zrudla až ke kořínkům vlasů a málem jí zaskočil kousek jehněčí pečeně.

„I já jsem tebou, pane, okouzlena,“ promluvila po chvíli třesoucím se hlasem. „Ale jak ti mám věřit, když vím, že jsi velký král a udatný bojovník nejen na válečných polích, ale i v soubojích lásky, které prý vždy vyhráváš. A také už jsi byl ženatý, zatímco já...“ Barbora zakmitala dlouhými řasami a skryla stydlivý pohled pod přivřená víčka.

„Drahá, staneš-li se mou chotí, pak já ti budu vším, čím chceš, abych ti byl. Učitelem, milencem, přítelem... vším,“ rozpačitě sliboval rozněžný král.

Barbora k němu zvedla oči a pronesla: „Copak tys třeba jen na chvíli zapochyboval, že bych se chtěla stát tvou manželkou? Jen co jsem tě zahlédla, věděla jsem, že jsi muž, na kterého jsem čekala a s kterým chci spojit svůj budoucí život.“ Pak sklonila bradu k hrudi dmoucí se zrychleným dechem a šeptla: „A také sdílet jedno lože...“ Barbora postřehla sotva slyšitelné zasténání, které oněmělému králi uniklo z pootevřených úst. Zikmund byl ztracen, polapen

touhou po těle své smyslné nastávající manželky, protože i ona, jen když o něm mluví, sotva krotí hluboké pohnutí a tlukot srdce. Zikmund byl přesvědčený, že se Barbora nemůže dočkat, až ji uchopí do náruče.

„Na chvíli se, Veličenstvo, vzdám, potřebuji se uklidnit,“ stydlivě k němu zvedla obličej, ale ohníčky v očích neskryla.

„Janino,“ táhla společnici chodbou na opuštěné místo, „představ si, ten starý... vlastně Veličenstvo, mi dává nepokrytě najevo, že chce do mého lože už dnešní noc!“ sdělovala s očima navrch hlavy. „Ne, že by mě to nelákalo, ale je to můj budoucí manžel, nemohu přece před svatební nocí... nebo ano?“ Barbora se zarazila.

„To tedy nemůžeš, paní, přece nedostane hned to, co chce, navíc, ještě tě neobdaroval, a co by na to řekla tvá matka, kníže a všichni u dvora! Hned by se to rozkřiklo!“ upozornila ji Janina a Barbora měla jasno.

„Jistě, myslela jsem si to.“ Otočila se na podpatku a rychlý krok zkrotila až na prahu síně. Jemně uchopila do prstů dlouhou nabíranou sukni sametových šatů, nasadila bezradný výraz a vracela se na místo po boku krále.

Jenže ten na své židli neseděl. Barbora se rozhlédla. Stál u protější zdi společně s jejími rodiči. Otec měl vítězoslavný výraz a matce přeběhl po čele starostlivý mrak. Barbora potřebovala vědět, o čem spolu mluví, a hned se k trojici vydala. Jen co ji Zikmund spatřil, rozjasnila se mu tvář, vyšel jí dva kroky vstříc a nabídl galantně rámě. Pak ale nechal mluvit otce.

„Drahá dcero, tvůj nastávající manžel projevil přání, aby datum sňatku bylo stanoveno už na pozítří. Já v tom problém nevidím, ovšem matka namítá, že připravit svatební hostinu je náročný úkol...“

Barbora by nejraději radostně zavýskla, ale ovládla se, sklopila řasy a lehce se králi uklonila. „Je mi ctí, Veličenstvo, ale co mé svatební roucho? Copak za dva dny stihnou

švadleny ušít šaty pro nevěstu? A já jsem v náš svatební den chtěla být pro tebe tou nejkrásnější ze všech žen,“ pronášela ukřivděně, ale Zikmund ji zarazil.

„O roucho se nestarej! Pokud je to jediná překážka, zítra necháme na hrad povolat všechny zručné švadleny, látku si vybereš hned ráno a šperky... moje drahá, nechej se překvapit!“ Zikmund ztišil hlas. „A věř, že krásou ti, paní moje, už teď není rovno, a všechno bude tak, jak si přeješ.“

Já vím, ty starý lišáku, pomyslela si Barbora. Nejráději bys mě viděl bez roucha a hned, ale to já nemohu dopustit. Navenek však nasadila výraz úžasu a překvapení. „Jsi ke mně, Veličenstvo, velmi pozorný, jsem tak rozrušená... otče, matko, dovolíte, abych se pro dnešek vzdálila do svých komnat?“ Obrátila se na rodiče, kteří byli dnešní večer s dceřiným chováním nadmíru spokojeni a rádi jí odchod na lože schválili.

„Doprovodím tě, dcero, ze síně,“ nabídla se matka, uchopila Barboru za loket a vedla ji na chodbu, kde ji už očekávala Janina.

„Musím uznat, dcero, že jsi mě dnes večer svým zdrženlivým chováním velmi potěšila,“ pochválila ji kněžna ještě před východem ze sálu. „Obávala jsem se tvých prudkých reakcí a trucovitých poznámek, ale jsi už rozumná a udělalas na krále velmi dobrý dojem. Myslím, že se do tebe na první pohled zamiloval.“

„Matko, to jsme přece všichni chtěli, nebo ne? Copak si myslíš, že si nechám ujít příležitost usednout na královský trůn?“ vysvětlovala Barbora. „To bych byla přece sama proti sobě! A co říkáš na králův spěch se sňatkem? Proč myslíš, že je tak nedočkavý? Toho chlípníka zajímá hlavně svatební noc!“ Barbora se smála matce do tváře, ale nevyvedla ji z míry.

„Tak teď už tě, dcero, poznávám. Ty jsi ale mazaná!“ vrátila jí úsměv. „Ale buď opatrná, Zikmund není hloupý,“ varovala dceru.

„Hloupý jistě není, ale je zamilovaný a roztoužený, a to je mnohem lepší,“ ujistila matku Barbora a popřála jí dobrou noc. Vzápětí se chytla Janiny a rozesmáté se spolu rozběhly chodbou ke schodům do patra a k ložnicím.

KAPITOLA 2

Barboru druhý den ráno nikdo budit nemusel. Vstala časně a úpravě zevnějšku věnovala velkou pozornost. Včera při slavnostní hostině měla na sobě zelené šaty, dnes se rozhodla pro bílé s rudými lemy. Žádná z barev nenaznačí více nevinnosti než bílá, prohlížela se spokojeně a bez jediného šperku sešla k jídlu. Věděla, že prstýnky rudých vlasů na čele a na šíji jsou tou nejkrásnější ozdobou. To ale netušila, že Zikmundovi nejvíce učarovaly pihy, decentně zdobící jemný nosík a bílé tváře. To, co ona považovala za vadu na kráse, králi připadalo výjimečné.

Zikmund ještě nesáhl po vidličce, aby začal jíst, když vstoupila do jídelny, plaše se rozhlédla a jemnou úklonou pozdravila vladaře i všechny přítomné.

„Jsi, paní moje, v denním světle ještě krásnější než při světle tisíce svící,“ vypravil ze sebe okouzlený Zikmund, když své vyvolené vykročil vstříc a usazoval ji za stůl vedle sebe.

„Děkuji, Veličenstvo,“ špitla Barbora a vypadalo to, že samým rozechvěním nespolkne ani kousek chutné paštiky.

O dvě hodiny později už ale bylo všechno jinak a Barbora nevěděla, co si prohlížet dříve. Už se nedokázala a ani nechtěla ovládat. Jásala nad truhlicemi plnými látek překrás-

ných vzorů a barev, hladila kožešiny vzácných zvířat, která ani neznala.

„Ty jsou, paní, na podšití pláště pro zimní období,“ vysvětloval jí jeden z krejčích. „A tyto stříbrné jsou velmi vzácné a použijeme je na ozdobné lemy lehkých pláští pro chladnější dny.“

„Ty ti budou obzvlášť slušet,“ zdůrazňoval král a kochal se pohledem na nadšenou dívku, okouzlenou jeho dary.

Barbora otevřela truhličku se šperky a oněmělá zůstala stát jako socha. Vybrala si jemnou tepanou čelenku, zručně si s ní ozdobila korunu rudých vlasů a obrátila se k Zikmundovi. Když viděla jeho obdivný pohled, už se neudržela a rozběhla se přímo do jeho otevřené náruče.

„Děkuji, Veličenstvo, neočekávala jsem takovou štědrost a jsem opravdu v rozpacích, jak ti mám poděkovat? Jak projevít svou vděčnost?“ A pak udělala něco, co nikdo nečekal, snad ani ona sama. Nezaváhala, políbila krále na tvář, a když viděla, jak je ohromený, přidala ještě polibek na ústa. V té chvíli bylo i Zikmundovi úplně jedno, že takový projev přízně není vhodný. Bylo mu jedno, kdo se dívá a co si o jeho nastávající manželce myslí. On byl Barborou nadmíru okouzlený, nadšený jejím spontánním chováním a musel si přiznat, že kdyby právě teď mohl udělat, co by si přál, nelíbilo by se to vůbec nikomu.

„Jak jsem bez tebe mohl žít?“ Musel se přemáhat, aby nevezl Barboru do náruče a neodnesl na lože.

„Obřad proběhne poslední májovou nedělí,“ trval na svém Zikmund a tiskl Barboře ruku pod bohatě prostřeným stolem u společné odpolední svačiny s rodiči.

„Jak si přeješ, Veličenstvo,“ souhlasila kněžna Anna a v duchu přemýšlela. Nakonec proč ne? Hosté, kteří přijeli přivítat uherského krále před dvěma dny, ani nemusí odjíždět a zůstanou na svatební obřad i slavnost. Neděle je pozítří,

příkazy k přípravě hostiny byly vydány a švadleny se pustily do práce na rouchu pro nevěstu už včera.

„A dále si společně s mou nastávající manželkou přejeme, aby zvony ve městě i na hradní kapli vyzváněly od časného rána. Chceme vykročit k oltáři hned po lehkém ranním jídle,“ doplnil král požadavky a podíval se tázavě na Barboru. Dívka lehce kývla a pevným stiskem ruky pod deskou stolu vyjádřila Zikmundovi svůj souhlas.

Kníže Celský s vysloveným přáním vladaře souhlasil, i když jím navržený čas obřadu byl, pravda, trochu neobvyklý. Proč se vůli panovníka nepřizpůsobit? Za spěchem jsou jistě vladářské povinnosti a plány na další cestu do Bosny.

Ten jeden jediný důvod, proč král tak spěchal s požehnáním svazku manželského před Bohem, ten pana Heřmana vůbec nenapadl.

V sobotu přijížděli na hrad další narychlo sezvaní hosté. První nádvoří bylo zcela zaplněné kočáry, všichni koně se ani do maštálí nevešli. Do nedělního rána se služebnictvo nezastavilo a chodbami se až do nejvyšších pater celou noc linula vůně pečených jehňat a selat z kuchyní v přízemí. Hradní pekárna takovému množství hostů nestačila napéct dostatek chleba a koláčů z bílé mouky. Proto už před rozedněním projížděly branami povozy z městských pekáren a přivázely čerstvé pečivo k snídani.

Do Barbořiny ložnice ruch a shon nedoléhal, přesto se probudila společně s východem slunce. Hned pod okny se jí zároveň s vlahým ránem rozvoněla bylinná zahrádka. Vůně šalvěje ji praštila do nosu asi proto, že byla na pečené pochoutky nejvíce používaná a z kuchyně neustále někdo vybíhal pro čerstvé lístky. Barbora se nadechla. Dnes se stane uherskou královnou!

Lehce se vyklonila z okna a prohlížela si svůj vlastní záhon s bylinkami, ke kterému se kromě ní nesměl nikdo přiblížit. Tam byly rostlinky, které by společně s jídlem mohly být i nebezpečné. Ona všechny varovala. Sama o svou zahrádku pečovala, sama dokázala udělat léčivý odvar, nebo naopak nebezpečný jed. Tomu umění ji naučila stará chůva, které Barbora často bez dechu naslouchala, a než moudrá žena zemřela, naučila dívku znát a používat všechny vlastní bylinky, i ty jedovaté, aby neškodily, ale pomáhaly.

Budu královnou... chci být královnou, možná císařovnou, prolétlo Barboře hlavou. A kdyby mi kdokoli stál v cestě, kdyby mi kdokoli chtěl škodit a hatit mé plány... pohlédla na záhony a usmála se. Nikdo nezná tajemství bylinek tak jako já, nikdo nezná jejich skrytou sílu a běda tomu, kdo se Barboře Celské postaví do cesty!

„Slečno, Milosti...“ probraly ji z myšlenek ženské hlasy a donutily vrátit se do přítomnosti. Rychle se vzpamatovala, nechala komorné, aby jí po ránu osvěžily tělo růžovou vodou, oblékly do svatebního šatu a ozdobily šperky od nastávajícího manžela.

Barbora stála připravená uprostřed komnaty a čekala na příchod otce, aby ji odvedl k oltáři. V té chvíli si připadala krásnější než rozkvetlá koruna té nejlodnější jabloně v sadu. V duchu jí trochu přišlo líto, že každý kvetoucí strom je obletován tisícem včel a ona by měla v budoucnu strádat přízní jen jediného muže. Snad manželstvím život nekončí, to by byla věru velká nuda... Usmála se neodbytným myšlenkám a pohlédla na otce, stojícího mezi dveřmi.

„Netušil jsem, jak krásná žena a nevěsta vyrostla z mé dcery. Ty si, moje drahá, královskou korunu opravdu zasloužíš,“ poznamenal s obdivem a nabídl nevěstě rámě.

Král Zikmund však nevnímal nevinnou dívku klečící po jeho boku před oltářem malé hradní kaple. Vnímal ženu, která teď

bude jen jeho. Pod bílým šatem panenské nevěsty cítil vnitřní oheň a nemohl se dočkat chvíle, až se rozhoří vysokým plamenem jen pro něho, pro uspokojení jeho touhy.

Barbora naopak ocenila, že zároveň s manželským slibem bude nejen manželkou krále, ale stane se i uherskou královnou.

A ve chvíli, kdy na hlavě ucítila tíhu koruny, hrdě zvedla hlavu, aby všem ukázala, že ona je ta jediná, které sluší, a jediná mezi všemi princeznami se pro ni narodila.

„Musím si s tebou ihned promluvit,“ naznačil jí s hořícími tvářemi manžel, když se po obřadu vraceli nádvořím do hradu, aby se posadili ke slavnostní tabuli.

„Jistě, můj drahý, i já bych ti chtěla říct pár slov o samotě,“ prohodila Barbora, zatímco gestem ruky děkovala poddaným za projevy radosti a štěstí nad tím, že se jejich knížecí slečna stala královnou.

„Snad dokážeš otci vysvětlit, že se hned po přípitcích potřebujeme vzdálit a strávit spolu krátký čas v loži.“ Stiskla Zikmundovi ruku. Chtěla, aby pochopil, že mu rozumí a je připravena splnit každé jeho, třeba i velmi nevhodné, přání.

Zikmundovi manželčina přímost vyrazila dech. „Po přípitcích? Moje drahá, odcházíme do ložnice okamžitě. Než se hosté vzpamatují, než usednou k tabuli, budeme zpátky a rodiče si naší nepřítomnosti vůbec nevšimnou.“

Barboru zaskočilo, že nikde nevidí Janinu, a trochu se vylekala. Snad zůstane manžel slepý a hluchý ke všemu, co nebude, jak by být mělo. Pak se ale v duchu rozhodla. Udělá všechno pro to, aby ho žádné pochybnosti ani nenapadly!

Zikmund za nimi zabouchl dveře ložnice. Barbora sotva stihla odložit korunku, když k ní přistoupil a strhl jí z hlavy krajkový závoj. Vlásoky se s jemným cinkáním rozletěly po

podlaze. Barbora se nejprve manželovy prudkosti vylekala, když se jí ale horkými rty přisál k hrdlu, zručně mu pomáhala zbavit se svatebního šatu.

Než svému králi otevřela náruč, stydlivě dovolila, aby na ni zíral s otevřenými ústy a se zrychleným dechem. „Jsi tak nádherná, tak křehká... chytil ji v pase mohutnými rukama a pevný stisk nepovolil, ani když vykřikla předstíranou bolestí ze ztráty panenství.

Hosté se usazovali na svá místa v hodovním sále, někteří ještě postávali v hloučcích a diskutovali, když dveřník oznámil příchod královského páru na svatební hostinu.

Barbora Celská a Zikmund Lucemburský, uherská královna po boku svého krále důstojně kráčela do čela bohatě prostřené tabule. Nebylo pochyb, že novomanželé jsou nejkrásnějším spojením ženy a muže v celé zemi. Urození hosté viděli pouze to, co vidět měli.

Nevěsta odložila po obřadu bělostný závoj, rudé vlasy zdobila královská korunka. Král si novomanželku vedl sálem, hrdý a očividně spokojený.

Zikmund však v duchu ještě hladil smyslné tělo. Oheň, který očekával a našel, ještě páčil a rozehříval celé jeho nitro. Nemohl uvěřit, že žena, která ještě před chvílí vlétla do jeho milostného života jako horký víchř a rozdmýchala vášně, o kterých se mu nesnilo, teď kráčí po jeho boku vyrovnaná a klidná, jako kdyby se nic nestalo, jako rozená královna.

Když manželku usazoval ke stolu, jejich pohledy se propojily a Zikmund viděl, že se mýlí. Barbořiny rty nateklé od nenasytných polibků zůstávaly pořád smyslně nedočkavé a pihy se ztrácely ve zružovělých tvářích.

„Ani poháry dobrého vína nemohou uhasit mou touhu po tobě,“ zašeptala mu neslyšně Barbora. „Cos to se mnou, můj drahý, udělal?“ Když stiskla manželovi ruku, jen zalapal po

dechu. „Musíme se pořádně najíst, moje milovaná, čeká nás dlouhá, předlouhá noc, abychom dali jeden druhému, co jsme v té krátké chvíli nestihli.“

Barbora i Zikmund hladově ochutnávali vybrané lahůdky, jako by svatební dobroty měly být jejich posledním jídlem. „Nemohu se nasytit, jídlo mi dnes k uspokojení nestačí, nejraději bych se s tebou vrátil do lože,“ připíjel si s manželkou král a Barbora pochopila. „Neobávej se, můj králi, my dva jsme přece novomanželé a nikdo se nebude divit, když se zavřeme v ložnici na tak dlouho, dokud se jeden druhého nenasytíme,“ slibovala se záhadným úsměvem a král tušil, že manželka mu zatím jen naznačila, jak vysoko může šlehat oheň jejich společného milování.

„Uvidíš, najdeš v tělesné lásce zalíbení, napoprvé je pro ženu milování jen otevíráním brány k dokonalé slasti,“ naznačoval Zikmund své ženě tlumeným hlasem, aby nikdo, ani rodiče dívky, nevytušil, co je tématem soukromého hovoru novomanželů.

„Jsi tak chápavý, můj králi,“ vrhala Barbora na Zikmunda oddané pohledy a kousala se do rtu, aby se nerozesmála. Teď už nehrozí nebezpečí, že by manžel poznal, jak moc je zkušená na poli tělesné lásky, přesto si musí dávat pozor a odkrývat své vášně postupně.

„Na chvíli tě opustím, vydám pokyny, aby byla uklizena ložnice a připraveno jídlo na noc a ráno.“ Barbora se zvedla od stolu a doprovázená Zikmundovým obdivným pohledem, vyšla z hodovní síně.

„Vím, paní, nic mi nemusíš vysvětlovat,“ nasadila Janina chápavý obličej, a když poodešly ode dveří sálu, obě dívky se rozesmály.

„Nic nepoznal, zapomeň na noční službu,“ svěřovala se pobavená královna. „Ale na svatební noc a příští dny máme jen jeden plán... tak dohlédni, ať je ložnice připravená, ukližená a za dveřmi vždy dostatek jídla a vína. Můj manžel je nenasytný milenec a já se ráda nechám učit lásce tak dlouho, dokud nebude mít pocit, že já jsem ta pravá k uspokojení všech jeho představ a tužeb.“

Barbora nejbližší dny manželství se Zikmundem odhadla přesně. Dokázala, že uherský král na tři dny zapomněl na všechno dění světa, zapomněl na to, že je králem. Všechny jeho myšlenky patřily jen manželce a nedokázal se jejího bílého, smyslného těla nasytit.

Novomanželka mu promyšleně odkrývala svá hluboká tajemství, když ho předtím milostným šepotem a lehounkými doteky přesvědčila, že svět ještě nenosil dokonalejšího milence.

Hrad Celských knížat utichl, svatební hosté se rozjeli domů na svá sídla, poddaní v podhradí se vrátili ke každodenní dřině.

Služebnictvo královského páru však mělo jen jeden úkol – chodit kolem dveří svých pánů po špičkách.

Čtvrtý den po svatbě se Zikmund probudil brzy ráno a jen se tiše díval do zelených, už dávno široce otevřených očí své manželky. Nazlátlé ohníčky ho nepřekvapily, ale zaskočilo ho něco, co v Barbořině výrazu dosud neviděl.

„Dobré jitro, lásko,“ zašeptala dívka a slastně se protáhla. „Vím, že to není možné, ale chtěla bych s tebou o samotě zůstat navždy. Nečekala jsem, že manželství může být tak překrásné.“

A Zikmund poznal, že má nejen manželku plnou ohně, který nelze uhasit, ale také milující ženu. A i v něm se ná-

hle zvedla vlna nádherného citu, jaký dosud nepoznal. „Našel jsem v tobě velké zalíbení,“ pronesl sladce, „ale zůstat zde déle... to opravdu, moje drahá, není možné. Nezapomeň, že mám před sebou dlouhou cestu do Bosny,“ dodal s lítostí v hlase. „Ale věř mi, že kdybych mohl... ženu jako ty jsem dosud nepoznal. Snad nám odloučení prospěje, alespoň se na sebe budeme těšit, nikdy na naše svatební dny nezapomenu, vždy tě budu mít před očima,“ ujistil Barboru. Teď věděl, že co se týká tělesné lásky, má tu pravou ženu, pravou královnu milostných nocí.

Barbora měla více. Zjistila, že se do nocí lásky s manželem zamilovala. Nedokázala však odhadnout, jestli je zamilovaná i do muže, který jejímu tělu vyhovuje a je tak zdatným milencem, že se ho nemůže nasytit. Je to láska? ptala se sama sebe a pátrala po odpovědi v Zikmundově obličejí. Nenašla ale nic, co by ji přesvědčilo.

„Kdy se chystáš odcestovat?“ pokusila se o lhostejný tón. Když ji místo odpovědi začal hladit po obnažené šíji a proplétat prsty lokýnkami uvolněných vlasů, zapomněla na otázku a začala přist jako divoká kočka.

„Jestli hned nevstanu, neodjedu od tebe nikdy,“ rozhodl se náhle král a Barbora konečně pochopila, že jestli ho něco bude hnát zpět k ní, bude to touha po tělesné lásce.

Snad i tohle je dobrý začátek, pomyslela si, usmála se na manžela, vyklouzla z lože a otevřela okno.

Za dřevěnými okenicemi byl překrásný slunečný den. Barbora se vyklonila a nasála vlahý vzduch. V tom okamžiku zatoužila po volnosti, rozběhnout se rozkvetlou zahradou, projet se na koni, vypít pohár vína ve společnosti mladých chlapců a dívek, smát se dvojsmyslným vtípkům a koketovat jen tak, pro zábavu... najednou se v sobě vůbec nevyznala.

„Na co myslíš, drahá?“

„Napadlo mě, jak mi zde bez tebe bude smutno,“ zalhala manželovi.

„Zde? Nezůstaneš tady. Odjedeš zároveň se mnou. Já pojedu na jih a ty na sever do budínského hradu, sídla uherských králů. Tam budeš dohlížet na přestavby a nové vybavení svých komnat, to bude teď tvůj nový domov a tam vyčkáš na můj návrat.“

KAPITOLA 3

Cesta do Budína se Barboře zdála úmorná, zatímco Janina si nemohla příjemnou změnu vynachválit.

„Paní, proč si neužíváš překrásných slunečných dnů? Vždyť máš možnost poznat zblízka zemi, které jsi královnou!“

Ale Barboru nebavilo rozhlížet se krajinou a od jízdy na koni ji bolelo celé tělo. „Tobě se to povídá, ale já jsem doma byla spokojená. Ve dne i po nocích jsem dělala, co se mi zlíbilo, a rodičům to bylo jedno. Ale teď?“ Královna se mračila. „Teď všichni sledují, jak se chovám, zvědavě si mě prohlízejí, protože pro všechny budu na královském hradě cizinka. Kdybych přijížděla po boku krále a manžela, cítila bych se jistější.“

„Myslela jsem, že jsi ráda, že odjel,“ divila se Janina.

„To ano, jenže jsem nepočítala s tím, že mě hned pošle samotnou na svůj hrad.“

„Pak ti, paní, nezbude nic jiného než se situaci přizpůsobit, ty si přece poradíš, jen co se přestaneš zlobit, znám tě,“ provokovala Janina.

„Pravda, poddaní jistě nechtějí vítat zamračenou a nevlídnou královnou,“ přemýšlela Barbora nahlas a hned začala spřádat plány. „Nedá se nic dělat, budu tedy královnou, ať má ze mě manžel radost, a také – nějak potřebuji zahnat nudu, když se nebudu moci bavit tak jako doma.“

Barbora se konečně smířila se situací, a když její průvod vjel do Budína a stoupal příkrou cestou k velkému hradu nad mohutnou řekou, děkovala zvědavcům kolem cesty za přivítání srdečným máváním.

Jsem královna a jako královna se budu chovat, poručila si a byla odhodlaná slibu dostat.

Všechno bylo jednodušší, než si představovala. Obyvatelé hradu o příjezdu nové královny věděli a předháněli se ve snaze získat si její pozornost i náklonnost.

„Nejprve vyndejte z vozu sazenice bylin,“ vydala první příkaz zahradníkovi a hned pokračovala: „Zaveď mě do zahrady, snad se shodneme na vhodném místě pro mé oblíbené rostlinky.“ Pak pokynula kuchařkám, aby se k nim přidaly, a všichni společně zamířili mezi záhony zeleniny do odlehlejší části zahrady.

Tím, že dala sazenicím přednost před vlastním pohodlím po únavné cestě, získala si královna na svou stranu rázem celé osazenstvo hradu. A když staré kuchařce pochválila záhony a zahradníkům květiny a stromy v zahradách, nemohli si její srdečnost a znalosti vynachválit.

Barbora ani netušila, že její vlastní zájem – péče o léčivé, ale i jedovaté byliny jí pomohl udělat na všechny ten nejlepší první dojem.

Od příjezdu nové královny na budínský hrad uplynuly už dva měsíce. Všichni sloužící byli nadšení Barbořinou přímostí, srdečností a hlavně smyslem pro krásu a vše nové. Jako čerstvý vítr vnesla do kamenných zdí dobrou náladu, neodmítala zábavu ani žádného potulného pěvce. Hrad ožil smíchem a zájmem o všechno, co zahánělo nudu a přinášelo potěšení.

Jenže samotná královna se najednou necítila dobře a co více, bylo jí den ode dne hůř. A na něco takového nebyla zvyklá. Aby ji omezovalo a zrazovalo vlastní tělo?

„Bože můj, Janino! Už zase! Rychle, podej mi mísu!“ vykřikla na spolēčnici, sotva ráno otevřela oči. Neznámá křeč v břiše jí jako nikdy předtím otravovala život a nedovolila vstát z lože. „Tušila jsem to,“ položila hlavu zpět na polštář. „Někdo usiluje o můj život a přidává mi do jídla jed!“ nena- padlo jí nic jiného, než čeho by byla ona sama schopná.

„Paní, to je nesmysl! Kdo by měl důvod něco takového dělat? Vždyť tě mají rádi, copak sis nevšimla?“ vyvracela královnino podezření Janina, ale i ona byla nad její nemocí bezradná.

„Lidé jsou falešní,“ vzdychala Barbora. „Na oko se tváří, že mě milují, ale jistě se najde spousta nepřátel, kteří by po králově boku rádi viděli jinou ženu. Vždyť i jeho první manželka zemřela velmi mladá, a kdo ví, co bylo za její smrti. Ale jestli mi někdo usiluje o život, já na to přijdu!“ vykřikla odhodlaně a konečně se vyhrabala z přikrývek. Najednou jí bylo lépe.

„No, půjdeme se najíst,“ pronesla odhodlaně. „Všem ukážu, že jsem v pořádku a žádné intriky na mě neplatí. Musím být ale opatrná.“

Jenomže i když byla Barbora velmi bdělá a nedala do úst nic, co by nejedl i někdo jiný, nevolnosti neustávaly a dokonce začala být unavená.

„Zavolej ranhojiče... ne! Zavolej kořenářku!“ vykřikovala jednoho rána, když zase měla pocit, že jistě brzy zemře.

„Veličenstvo,“ posadila se vrásčitá stará žena k ní na lože, když jí předtím dlouze prohlížela a naslouchala známým nářkům. „Myslím, že tvá podezření na otravu jsou mylná. Mohu s jistotou říct, že budeš matkou. Copak sis nevšimla, jak se mění tvé tělo?“

„Cože?!“ vykřikla Barbora a žena pochopila, že něco takového by mladou královnu ani nenapadlo. „Vždyť jsem strávila s králem v loži jen tři dny a tři noci... a já mám být matkou?“

Barbora zbledla a bylo vidět, že se jí znovu zvedly útroby. Chvilí tiše ležela. „Máš pravdu, zaoblila jsem se, hlavně ňa-

dra se mi zvětšila a bolí, ale myslela jsem si, že je to jinou stravou, velkou změnou v životě.“

„Inu, paní, je to velká změna. Ale neboj se, nevolnosti zmizí,“ utěšovala ji kořenářka, jenže Barbora vykřikla:

„Nevolnosti zmizí?! Ale naroste mi břicho! Jak budu vypadat?“

„Budeš překrásná matka královského potomka,“ pronesla žena trochu zaraženě a vstala. „Pokud mě budeš potřebovat, paní, kdykoliv pro mě pošli.“ Uklonila se a zmizela.

Nebudu! křičelo Barbořino nitro. Nikoho nebudu potřebovat, pomohu si sama!

„Doprovodíš mě do zahrady,“ poručila Janině a jakmile se jí ulevilo, vydala se ke svým záhonům. Jenže, která bylina je vhodná pro to, aby se zbavila nechtěného dítěte? Na to nikdy nepomyslela! Nikdy ji nenapadlo, že by se mohla do podobné situace dostat. Chvilí přemýšlela a pak vytrhla jednu z rostlin i s kořeny.

V té chvíli se vedle ní ozvalo: „Paní, proboha, paní, nechceš snad udělat to, co mě teď napadlo, že ne?!“

Barbora se otočila k Janině. „Nemluv! Je mi jedno, co tě napadlo, ale budeš mlčet. Já nejsem na dítě připravená a nechci ho!“ A vykročila s košíkem v rukou k zadnímu vchodu do hradu.

„Zastav, paní, zastav se a poslouchej mě!“ Zoufalá Janina byla rozhodnutá své paní v nesmyslném úmyslu zabránit za každou cenu.

„Barbora se opravdu zastavila a naslouchala tichému, ale odhodlanému hlasu své společnice.

„Paní, jestli teď uděláš, pro co ses rozhodla, obrátí se hrozný čin proti tobě.“

„Nikdo se nic nedozví a ty budeš mlčet. Jinak...!“ odsekla Barbora, ale další dívčina slova ji zarazila a donutila naslouchat.

„Paní, a co kořenářka? Ta přece o všem ví a radostnou novinu si nenechá pro sebe. Že je královna v očekávání,

se okamžitě roznese hradem i podhradím. A co myslíš, že udělá král, až se dozví, že čekáš královského potomka, možná syna? Uvidíš, jak bude šťastný, vždyť v jeho požeňnaném věku mu ještě žádná žena ani milenka dítě neporodila. Ty budeš první! To se chceš vlastní hloupostí o tu čest připravit?“

„Jak si dovoluješ se mnou takhle mluvit? Jsi drzá, Janino!“ sykla Barbora, ale její společnice už vycítila první náznaky pochybnosti.

„Možná jsem drzá, paní, ale co myslíš, že král udělá, až se dozví pravdu?“ Dívka nehodlala dát Barboře prostor pro další hloupou odpověď. „Vykáže tě ode dvora do vyhnanství, může zrušit manželství... a to bys chtěla? Namísto přepychu, postavení královny a vděku šťastného otce se dočkat potupné pohany a odsouzení? Pak už bys nikdy neměla šanci na další sňatek... Proboha, paní, vždyť víš lépe než já, co všechno můžeš ztratit. Proč se bráníš něčemu, co je pro tebe vlastně požeňnáním?“ Janina ztichla.

Barbora se na dívku dlouze dívala, pojednou jí vyhrkly do očí slzy, rty se zachvěly a ona se hlasitě rozplakala. Janina jí vzala košík a vedla zahradou do tichého kouta. Nikdo nemusí vidět plačící královnu.

Dlouho trvalo, než nešťastná Barbora vyplakala všecken smutek, všecken svůj odpor k dítěti, které jí rostlo pod srdcem. Pak si otřela oči i tváře a nezvykle klidná pronesla: „Takto jsem jako královna plakala poprvé a naposledy, už se to nikdy nebude opakovat.“ Chytila dívku za ruku.

„Janino, ty jsi opravdová přítelkyně, nikdy ti tvou službu nezapomenu. Myslím, že dítě v břiše mi tak zatemnilo mozek, že jsem nedomyslela všechno, co pro mě a krále znamená. Musím to vydržet!“ rozhodla se náhle a Janina věděla, že má vyhráno.

„Díkybohu, paní, věděla jsem, že se ti rozsvítí, vždyť ženy v očekávání mívají nevyzpytatelné nálady, to se ví...“ konečně se usmála a Barbora jí úsměv opětovala.

„To ale neznamená, že nejsi drzá!“ vydechla konečně a vysypala jedovatou bylinu z košíku k hradební zdi. „Dobrá, budu si zvykat na dítě, vždyť až králi porodím syna, bude mě zbožňovat a milovat ještě více!“

Trvalo však ještě mnoho dní, než se královna uklidnila a smířila se s dítětem pod srdcem. Nedokázala se ale srovnat s rostoucím břichem, které ji podle jejího přesvědčení hyzdilo.

„Podívej se, jak vypadám!“ stěžovala si nešťastné Janině, když už rostoucí život nedokázala skrýt pod šaty.

„Paní moje, vypadáš nádherně, věř mi! Šaty nebudeme tak šněrovat, a hlavně, buď na břicho hrdá, jsi královna matka. Co by za to kterákoliv urozená žena dala, kdyby mohla být na tvém místě! Už to nebude dlouho trvat, zimu přečkáš pod teplými plášti, a než přijde jaro, budeš zase jako proutek.“

„Ale zatím se unudím k smrti!“ vykřikla Barbora a Janina trpělivě vyčkávala, až se královna uklidní.

Královna se opravdu uklidnila, a když přestala toužit po společnosti, nechutnalo jí ani víno, ani lahůdky a ráda trávila ospalé zimní podvečery v teple své ložnice u krbu. Navíc o Vánocích dostala list od manžela, odpověď na její zprávu o očekávaném dítěti. Zikmundova vřelá slova jí pomohla smířit se s pokročilým těhotenstvím.

„Král je nadšený, tak já se přece nebudu zbytečně trápit. Je dobře, že se vrátí až na jaře, alespoň mě neuvidí tak neforemnou, ztratil by chuť na lásku a to já nemohu dopustit.“ Vůbec se nepozastavila nad tím, že po Zikmundově přítomnosti vlastně ani netouží.

Barbora netušila, že má ve svých úvahách i slovech pravdu.

Jakmile se král dozvěděl, že jeho divoká a smyslná manželka brzy porodí první dítě, byl radostí bez sebe. Nebylo těžké přesně spočítat, kdy se potomek narodí. Že to bude syn, o tom ani na chvíli nezapochoyboval, a hned se rozhodl. „Nejsem zvědavý na vrtochy ženy v radostném očekávání potomka, budeme proto cestovat po jihu země, pokud to počasí dovolí a dokud se dítě nenarodí,“ oznámil nejbližším a přátelům kolem sebe.

Nevlídné zimní počasí a jarní plískanice trvaly až do poloviny března, proto jezdec s listem zastihl krále ve chvíli, kdy se chystal k návratu do sídla uherských vladařů, hradu na Dunaji.

„Mluv!“ vyzval Zikmund posla podávajícího mu zapečetěný list.

Muž před králem poklekl, sklonil hlavu a králi v té chvíli došlo, že kdyby měl syna, už by se k němu novina dostala v radostných výkřicích. Pocítil zklamání, přesto rychle zlomil pečeť a věřil, že všechno ještě může být jinak.

Nebylo.

Král Zikmund se dozvěděl, že se dvacátého osmého února tohoto roku stal otcem lucemburské princezny.

Nečekaná zpráva prolétla vladaři hlavou, spojila se s náhrou myšlenkou a z toho spojení se zrodil nápad. A Zikmund se nad svou schopností využívat věci ve vlastní prospěch, širouce usmál a nahlas vykřikl: „Bůh nám požehnal zdravou dcerou!“

Své plány si zatím nechal pro sebe, zato přikázal, aby víno a pivo teklo proudem, na zdraví prvního potomka královské krve.

KAPITOLA 4

Barбора byla ve svých náladách nevyzpytatelná. Jen co se vzpamatovala po porodu, potřebovala dohnat, co za dlouhé měsíce odříkání zameškala. Bavila se proto po svém, aby zahнала vztek na manžela a zkrátila si chvíle nekonečného čekání na jeho návrat.

„Věru, kdybych věděla, že si neublížím, dokázala bych se pobavit i v noci, to mi, Janino, můžeš věřit,“ procedila jednoho rána skrz zatnuté zuby. „Myslela jsem si, že manžel bude spěchat domů, ale pro něho je všechno důležitější než se potěšit s manželkou. Jestli bude podobně probíhat náš život i v budoucnu, pak si i já chci žít po svém.“

Janina nechala paní vymluvit, chápala její zlost a pocit samoty, vždyť za rok od svatby se s manželem viděla jen pár dnů. „Určitě se to změní, paní, uvidíš, král si bude chtít po cestování oddechnout a užít si klidu domova.“ Pak se na svou paní zadívala a pokusila se ji povzbudit. „Navíc, až tě uvidí, nebude toužit po ničem jiném než po tvé lásce, vypadáš nádherně, jako bys ani před pár týdny nerodila.“

Jenže právě to Barboru dovádělo až k zuřivosti. „V žádném případě už nedovolím, aby manžel během tří dnů strávených se mnou v loži zasel královské semeno a pak se rok toulal po zemích, užíval si pohostinství na šlechtických sídlech – a to se vším, co k tomu patří. Nebudu si přece na-

mlouvat, že vydrží bez ženy! Je tak náruživý...“ A Barbora navzdory svému rozhořčení toužebně povzdechla. „Ale milenec je úžasný... Janino, něco ti prozradím... vlastně se nemohu manželova návratu dočkat, a až mě vezme do náruče! Bude mít co dělat, aby mi tak dlouhou dobu pústu vynahradil.“

„Paní, já se v tobě opravdu nevyznám,“ vrtěla dívka hlavou. „A jak to chceš udělat, aby tě znovu neoplodnil? Vždyť ty sama nevíš, co chceš.“

„Tak to se, drahá Janino, mýlíš. Co chci a potřebuji, to vím – chybí mi náruživý milenec. A co nechci, to vím také. Nechci zase chodit s břichem a nestanu se ženou, co jen rodí děti.“ Barbora se zatvářila tajemně. „Jsi má přítelkyně, tak jsi mohla dávno pochopit, že si poradím, ne?“

„Paní, ty máš nějaký prostředek, jakým bys mohla zabránit početí?“ žasla Janina, ale pouhý královnin výraz jí dal za pravdu.

„Na co si myslíš, že mám své záhony bylin? Už nebudou žádné nevolnosti, břicho až pod bradu, nic takového..., ale budeš mlčet! Král se nesmí nikdy nic dozvědět, rozumíš?“

„Spolehni se, paní, můžeš mi věřit, nikdy tě nezradím.“ Janina myslela svá slova vážně. Její paní se jí najednou zdála nebezpečná, vždyť dokázala tak rychle změnit názor... Kdyby se Barboře zprotivila ona, jistě by nezaváhala a dokázala by se jí zbavit. A pro pomoc by nešla daleko, snad jen do své nevinně vypadající bylinkové zahrádky.

„A že vypadám dobře?“ vytrhla Barbora přítelkyni z myšlenek. „Cítím se výborně!“ Chytila se rukama v pase. „Naštěstí se mi bývalá štíhlost rychle vrátila a navíc jsem přibrala v prsou... a z toho bude manžel nadšený.“ Barbora se hrdě vypjala a než si stačila upravit uvolněný pramen vlasů, ozvalo se zaklepaní a vstoupil dveřník.

„Přijel posel od krále, Veličenstvo,“ oznámil stručně.